

rømme, at EU ikke har været god nok til at få aftaler i hus, at få en god, stabil dialog.

Det gælder i øvrigt også det helt aktuelle tema om energiforsyning, olie og gas, hvor Rusland i den grad anvender alle midler, både de fine og de ufine, til at skabe sig allierede øst for Wien. Derfor er det godt at have en organisation, der favner så bredt landemæssigt.

En anden ting, der er positivt ved OSCE-samarbejdet, er de valgobservationer, som også de tidligere ordførere har været inde på. Det er klart, at vi i Vesten, i Danmark som et hæderkronet, gammelt, velfungerende demokrati har en klar interesse i, at landene omkring os også er velfungerende, er stabile, har de demokratiske rettigheder og respekterer de grundlæggende frihedsrettigheder for deres borgere.

Kl. 13.35

Der er det helt afgørende, at vi som parlamentarikere og som repræsentanter for den frie demokratiske verden begiver os ud og bruger tid og ressourcer på at sige til de lande, der ikke har samme gode standarder, som vi har, hvad der er godt, og hvad der er skidt. De skal både huskes på, hvor det er, de laver nogle fejl, og hvad det er, der skal rettes, men vi skal også rose de ting, de fremskridt og de viljer, der virkelig er i de her lande, til at få en mere demokratisk styreform, og vi skal sige, at det er de rigtige skridt fremad, de tager.

I Europa generelt oplever vi jo i øjeblikket om ikke et jerntæppe så i hvert fald et filtæppe, der er ved at blive foldet ud over kontinentet. Det er jo sådan, at EU med sin stadig mere statslignende dannelse med en forfatning, med en domstol, der i højere og højere grad beskæftiger sig med menneskerettigheder, med en mere og mere centralistisk organisering helt åbenlyst overtager de kompetenceområder, som tidligere lå i både OSCE, Europarådet og andre steder.

Det er klart, at når man har en medlemskreds på 27 lande i EU, for hvem det fremover er naturligt at tale menneskerettigheder og tale demokrati i en EU-kreds snarere end i en kreds, der favner alle Europas lande, så må de lande i Europa, som ikke er med i EU, føle sig forladt.

Det er klart, at der vil være en politisk, en ressourcemæssig, en demokratisk fokusering på EU-landene fra EU-landenes side, netop fordi det nu er EU, som favner de her områder. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti ser med meget stor bekymring på den opbygning af et agentur for grundlæggende rettigheder i EU, som helt uvægerlig vil tage fo-

kus væk fra OSCE-samarbejdet og fra Europarådssamarbejdet, når netop det handler om menneskerettighederne og de grove menneskerettighedsovertrædelser.

Hvor er det, de grove menneskerettigheds-overtrædelser finder sted? Er det i EU's medlemskreds på 27 lande? Nej, det er det ikke. Det er jo netop i de lande, som EU i øjeblikket er ved at lade i stikken, og det er et meget stort og alvorligt problem, og jeg synes, at flertallet her i Folketingssalen skylder både danskerne, europæerne, men i særdeleshed østeuropæerne, som ikke har kinamands chance for at komme med i EU i nær fremtid, at vi tager den debat, at vi tager det alvorligt.

De, der virkelig jubler, når EU fokuserer på menneskerettigheder, er ikke europæerne. Næh, vi klarer det sådan set meget godt, altså vi medlemmer af EU. De, der virkelig jubler, er naturligvis dem i Østeuropa, som ser en interesse i, at EU fokuserer så meget som overhovedet muligt på menneskerettigheder, fordi de organisationer, der så skulle fokusere på menneskerettigheder for østeuropæerne, bliver svækket.

Det er et problem, og det er vi nødt til at have en diskussion om. Dansk Folkepartis stillingtagen er i hvert fald klar. Det er et af de afgørende temaer, også i forbindelse med hele omstruktureringen af OSCE.

En anden af de ting, som jo har kendetegnet året, der er gået, har naturligvis været Muhammedsagen, hvor det for mig at se har været dybt uanstændigt at se den opførsel, som præsidenten for den parlamentariske forsamling, Alcee Hastings, har lagt for dagen. Jeg husker, hvordan en pressemeddelelse blev sendt ud i forbindelse med Jyllands-Postens tegninger af Muhammed, hvor man anklagede Danmark for at være eksponent for noget, man kalder islamofobi.

Det er altså nu kommet dertil, at OSCE, der egentlig skulle være forkæmperen for menneskerettigheder, frihedsrettigheder, herunder ytringsfrihed, begynder at anklage lande, som tør tage ytringsfriheden alvorligt, tør bruge ytringsfriheden, på trods af at den er under pres, tør udfordre de formørkede mænd, der tror, at religiøse rettigheder skal have lov til at stå over den ubetingede ret til at ytre sig.

Jeg tror, vi var mange, der var skuffede, da OSCE's præsident valgte at stille sig på islamisternes side og anklage dem, der er eksponenter for frihedsrettighederne, for at overtræde de re-